

זבחים

קדשי קדשים

קרבנות שרמת הקדושה שלהם גבוהה במיוחד. רובם קרבנות עולה ולא אוכלים מהם בכלל, ומיעוטם קרבנות שיש בהם חלקים שנאכלים. חלקים אלה נאכלים לפני מן הקלעים (בתוך מתחם בית המקדש), רק על ידי כהנים זכרים, וזמן אכילתם הוא עד חצות הלילה אחרי שהקריבו אותם. קרבנות אלו נשחטים בצפון העזרה. רשימה זו כוללת את כל קרבנות הציבור (מלבד פסח) - פר ושעיר של יוה"כ, פר העלם דבר של ציבור, פר ושעיר של עבודת כוכבים, שעירי ראשי חודשים ורגלים, תמידים ומוספים - ואת קרבנות החטאת והאשם של היחיד.

קדשים קלים

קרבנות ברמת קדושה נמוכה יותר. גם הבעלים וגם הכהנים יכולים לאכול מקרבנות אלה, וכך גם כל מי שהם יבחרו לתת לו יכול לאכול. מותר לאכול מקרבנות אלו בכל ירושלים, ושוחטים אותם בכל מקום בעזרה. זמן האכילה של קדשים קלים משתנה מקרבן לקרבן, ואת כולם אפשר לאכול בכל דרך (בישול בסיר, אפיה או צליה) מלבד קרבן הפסח, שחייב להיות צלוי. ברשימה זו נכללים כל קרבנות היחיד (מלבד חטאת ואשם) - תודה, איל נזיר, שלמים, בכור ומעשר - וקרבן פסח.

ארבע עבודות

ארבע העבודות שצריך לעשות בקרבן כדי שהוא יהיה כשר. רשימה זו כוללת את שחיטת הקרבן, קבלת הדם, הולכתו למזבח וזריקתו על המזבח.

שחיטה

שחיטה כשרה בזר - כל אחד ואחת יכולים לשחוט את הקרבנות, אך מקובל שדווקא הכהן עושה זאת. כדי שהשחיטה תהיה כשרה הסכין צריך להיות ישר, ויש לחתוך את הקנה ואת הוושט (שני הסימנים) של הבהמה. בעזרת הכהנים מצפון למזבח היו טבעות, ששימשו כדי להחזיק את הבהמה שלא תזוז בזמן ששוחטים אותה.

קבלה

לאחר שהקרבן נשחט הכהן צריך לקלוט במזרק (סוג של קערה חרוטית) את הדם.

הולכה

לאחר קבלת הדם על הכהן להוליך את המזרק עם הדם אל המזבח.

זריקה

אחת העבודות המבוצעות בקרבן היא פעולה זריקת הדם על המזבח, אותה מבצע הכהן. את הדם שלא נזרק על המזבח שופכים על יסוד המזבח - החלק התחתון שלו. בחלק מהקרבנות צריך לשים את הדם בבת אחת - מתנה אחת, ואילו בקרבנות אחרים צריך לשפוך אותו בפעיונות - פעמיים, או ארבע פעמים. ככל שהקרבן יותר קדוש, הוא צריך יותר מתנות. בקרבנות מסויימים צריך גם להזות מהדם.

זבחים-119 דפים

כ"ג אלול תשפ"ה - כ"ג טבת תשפ"ו | 12.1.26 - 16.9.25

לשמה

במהלך ההקרבה על הכהן להתכוון באופן פעיל להקריב את הקרבן עבור המקריב, ולשם הקורבן הספציפי, לשם ה', לשם אישים, לשם ריח ולשם ניחוח. כהן שחושב במהלך אחת מארבע העבודות 'מחשבת שלא לשמה', כלומר מקריב את הקרבן עם כוונה אחרת - למשל מקריב קרבן חטאת לשם אשם, פוסל את הקרבן.

פיגול

מחשבה שחושב הכהן במהלך אחת מארבע העבודות (ורק אחת מהן), בה הוא מתכוון לאכול את הקרבן או להקריב אותו לאחר שעבר הזמן שבו מותר לעשות זאת. מחשבה כזו נקראת מחשבת פיגול, והיא אוסרת את הקרבן לאכילה באיסור כרת.

נותר

קרבן או חלק מקרבן שנותר כשזמן האכילה שלו עבר. את הנותר אסור לאכול, והעובר על איסור זה עונשו כרת.

אימורים

החלקים הפנימיים של הקרבן, שאותם מקטירים על המזבח.

מליקה

הפעולה המקבילה לשחיטה בקרבנות עוף. הכהן מחזיק את העוף וחותר את עורפו בציפורן, ביד אחת. מליקה היא פעולה שנעשית רק בקרבנות. עופות שנשחטים על מנת לאכלם חולין (לא במסגרת קרבן) נשחטים מהצוואר, בדומה לבהמות.

סימון דפים שנלמדו:

טו	יד	יג	יב	יא	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב
כט	כח	כז	כו	כה	כד	כג	כב	כא	כ	יט	יח	יז	טז
מג	מב	מא	מ	לט	לח	לז	לו	לה	לד	לג	לב	לא	ל
נד	נח	נז	נה	נד	נב	נא	נ	מט	מח	מז	מו	מה	מד
עא	ע	טט	טח	טז	טו	טה	טד	טג	טב	טא	ט	נט	נח
פה	פז	פג	פב	פא	פ	פט	פח	פז	פו	פה	פד	פג	פב
צט	צח	צז	צו	צה	צד	צג	צב	צא	צ	פט	פח	פז	פו
קז	קיב	קיא	קי	קט	קח	קז	קו	קה	קד	קג	קב	קא	ק
הדרן עלך מסכת זבחים 🥳							קכ	קיס	קיה	קיו	קסז	קסו	קיד

